

24.12x33.62	31	עמוד 58	ידיעות אחרונות - 7 ימים	01/2011	25861010-3
איה שויד זמר - 26190					

58 אחות מוסמכת

איה שויד (אחותו של מייסד "צ'ק פוינט" גיל שויד) יוצאת מהארון, מוציאה דיסק חדש ומתחתנת עם בת זוגה / יסמין לוי

עושה אקזיט

איה שויד תמיד ידעה שהיא שונה. בזמן שהוריה ושלוש אחיה (המפורסם שבהם הוא המיליונר גיל שויד, מייסד "צ'ק פוינט") התאהבו במחשבים, היא נמשכה למילים וללחנים. אבל בגיל 32 נמאס לה להסתיר את שתי האהבות הגדולות שלה: המוזיקה ובת הזוג יעל. רק אל תדברו איתה על כסף

יסמין לוי ס צילומים: רמי זרנגר

"הפרסום של גיל מאוד עיכב

את היציאה שלי החוצה", מודה המוזיקאית והיוצרת איה שויד. "התחושה הייתה ש'טוב, הוא כבר השיג את הטופ, לאן עוד אפשר להגיע?' אני זוכרת שיחות כאלה עם חברה, בתור נערה שחיפשה את ייעודה בעולם. הרי לא אמציא דבר כזה, או מה כבר יכול לצאת ממני? זה חלק מאוד מרכזי מזה שאני לייט בלומר, ולא רק ביחס לאחים שלי. גדלתי בסביבת מוכשרים בתחום הריאלי, וזה יצר אצלי חוסר ביטחון בקשר ליכולות שלי ולמה שיש לי לתת לעולם. כולם אצלנו סיימו בית ספר למצוינים, ואני לא. זה לא שהעיפו אותי, בחי רתי לעבור בית ספר אחרי שמצאתי את עצמי כאחד המבכנים בפזיקה עם 12 מתוך מאה". במשך שנים חסתה שויד (32) בצל ההצלחה המטאורית של אחיה הגדול גיל – מייסד, יו"ר ומנכ"ל חברת "צ'ק פוינט", ששוויה נאמד בכמה מיליארדים. בזמן שאחיה המציא מחדש את עולם אבטחת המידע ובשיאה של

"אל תגששו שאני לא מוסיקאי בדרום. אלה הושגו שאני בעיניו של ויטס". איה שויד

צילום: רמי זרנגר. עיצוב: דניאל גרין. עריכת תמונות: אורי נוימן

25.23x34.32	32	עמוד 58	7 ימים	ידיעות אחרונות	01/2011	25861018-1
-------------	----	---------	--------	----------------	---------	------------

איה שויד זמר - 26190

"פתאום ראיתי שאני נמשכת גם לנשים, וזה הפחיד אותי מאוד. ברגע שהתחלתי לחשוב על זה, הילדות נראתה לי הגיונית. הבנתי למה בגן רבתי עם אמא שרצתה שאלבש שמלה ולמה שיחקתי עם הבנים"

"בהתחלה היא הרגישה קור, אבל מהרגע שאת נכנסת למשפחה, זה אמיתי". עם בת הזוג יעל (מימין)

מצדי. כל הרעיון לבחור בה זה למצוא חוף מבטחים. קורין לקחה את החומרים למקום שלם. היא לימדה אותי שאני לא צריכה להוציא שיר בועם ולא לרקוד בסכיין את הטקסט, כי הכאב יכול לבוא ברכות".

מבחינת אלאל, זאת לא הייתה אהבה ממבט ראשון. "כשפגשתי את איה לראשונה", היא משחזרת, "היא השמיעה לי אלבום שהקליטה. די מהר הבנתי שמדובר ביוצרת מיוחדת ומי עניינת, אבל משהו שם היה נורא לא ברור. היה לי קשה להבין מה היא רוצה בשירים שלה. איה לא מוזכרה לי אף אחת אחרת, לא בארץ ולא בעולם. מבחינת הדרך שהיא עושה, יכול להיות שהיא מוזכרה לי קצת את עצמי בתחילת הדרך שלי, בתקופה שהיא אנשים קשה לאכול אותי ואת המוסיקה שלי".

למרות ההשפעה העצומה שלה על האלבום שבדרך, אלאל מקפידה לא לגנוב את הפוקוס משויר. "הכוון המניע של הפרויקט הזה הוא איה", היא אומרת. "היא כל הזמן מתקרמת ודואה קרימה. היא ממשיכה ליצור ומשתנה כל הזמן. כתחילת העבודה התעמקתי בשירים שלה, במילים, בהלחנה שלה, והבנתי שבאמת יש פה משהו מיוחד, אחר ושונה. עיקר העבודה מבחינתי היה להתאים את המסגרת הנכונה לכל שיר ושיר, להלכיש אותו בכגד שהכי נכון לו".

מה יהיה מחר. אם הייתי אומרת 'לסכית', היה להם קל יותר, אבל פה הם חשבו, 'תתחלת גם מוסיקה וציור, אולי זה יעבור'. "בסך הכל הם ליברלים ועל פני השטח הם מקבלים, אבל מתחת היה להם קשה לקבל. בשבוע הראשון לא דיברנו, בקטע של 'צריכים זמן לעכל', ואז הם דיברו עם האחים שהרגיעו אותם. אחרי שהם ראו בת זוג אחת ועוד אחת ושהשנים חולפות ואני לא עם גבר, הם הבינו כסוף. דאיתי את הקושי שלהם, והחוכמה היא לרכך את המכה איפה שאפשר".

ל הבמה היא מוזכרת יותר מכל את סולנית "המכשפות", ענבל פרלמוטר וזכרונה לברכה. משהו במראה הנערי והשברירי, בקול, באופן ההגשה ובעומק הטקסטים ששויר כותבת בעצמה מזכיר את פרלמוטר באופן מצמרר. וכשמדובר במי שהייתה חברה קרובה של קורין אלאל, המנטורית המוסיקלית של שויר, אולי אין זו מקריות שאלאל לקחה את שויר תחת חסותה. "היה חיבור מיידי", אומרת שויר. "התרגשתי לעבוד איתה. פעם הרגתי שתי איר שמתי ברקסים כי הרגשתי שהכל יוצא משליטתי, ומהר הבנתי שזו הייתה טעות

ימיה הראשונים בעיר הגדולה. "העיר נראתה לי כמו אינסוף אפשרויות. לא הרגשתי שאני לא בעניין של גברים, אלא הרגשתי שאני בעניין של נשים. פתאום ראיתי שאני נמשכת גם לנשים, וזה הפחיד אותי מאוד. חשבתי מה זה אומר עליי ואיך מספרים על זה. ברגע שהתחלתי לחשוב על זה, הילדות נראתה לי הגיונית. הבנתי למה בגן רבתי עם אמא שרצתה שאלבש שמלה ולמה שיחקתי עם הבנים. אבל מצד שני, רציתי להיות 'נורמלית'".

לדברי שויר, ההחלטה לבשר להורים הייתה שקולה עבורה להודיעה בפצצה איראנית בדרך אלינו. לפני כן שיתפה את חבריה ואת אחיה אורי, ובסופו של דבר – בסביבות גיל 23 – זימנה אותם אליה בשנה השלישית ללימודי העבודה הסוציאלית, כשהייתה לה בת זוג רצינית.

הריה, מצד, חששו לדבריה שהיא מתכוונת להודיע להם שנמאה לא מהלימודים. "בסוף הפלתי עליהם פצצה מכיוון אחר. הם היו בהלם. הייתי כולי מחויכת ואי אפשר היה להסתיר את זה. מרובך במשפחה שמתפתים בה ואם יש חבר חדש, מביאים אותו הביתה. לא עשיתי להם חיים קלים, לא אמרתי 'אני לסבית', רק סיפרתי שאני בוגויות עם אישה ועד היום אני מחויקה בזה. אני לא חותמת על

בועת ההיי-טק התברג במקום טוב באמצע ברשימת 500 האנשים העשירים בעולם של "פורבס", איה התגלגלה בין עבודות מטבח ואפייה ולמדה עבודה סוציאלית.

כיום (לצד העיסוק במוזיקה וביוגה) היא עובדת עם ילדים בסיכון, בעלי נכויות, קבוצות נשים שעברו טראומות ונפגעי נפש, אך רק לאחרונה החליטה לפרוץ את חומת האש המפרידה בינה לבין העולם ולתת לכישרונות ולתשוקות שלה הודמנות ראייה לצאת החוצה, לקדמת הבמה.

בימים אלה היא מסיימת להקליט אלבום בכורה ובהפקת קורין אלאל. שלושה סינגלים מתוכו – "ימולדת", "קורש וחול" ו"עיר ורה", שאותם כתבה והלחינה בעצמה – כבר שוחררו לרדיו. במקביל היא מריצה כיתה עם ויגתה הצרפתייה יעל דוד מופע בשם "רנסנס", דוקרלייב כן שלושה חלקים, המשלב בתוכו תיאטרון צללים והקרנת סרטונים וראיונות מצולמים שעוסקים ביציאה מהארון.

שוויר גדלה בירושלים כבת יחידה לה צעד שלושה אחים (אורי, רן וגיל), להורים פנסיונרים שהתמחו במחשבים. היינו משפחה ממוצעת, במקום טוב באמצע", היא מספרת ושואפת עשן אפרפר מסיגריה דקיקה. "לא היה חסר שום דבר וגם לא הציתי יותר מדי". היא משרטטת ילדות לצד בנים, יותר כדורגל ופחות ברביות. בניגוד לבני משפחה, תה, רוי המחשב לא נקלטו בהארד דיסק שלה והיא בכלל פיתחה טכנופוביה. "כילדה לא הבנתי כל כך מה הם עושים וכשאלו אותי, גימגמתי. ידעתי רק שזה משהו עם מחשבים. רק בשנים האחרונות אני מתגברת על הפוביה. יודעת מה זה לפתוח פייסבוק בשבילי?"

איך הגיבו הורייך כשהחלטת להיות מוזיקאית?

"זה היה תהליך ארוך, לא באתי אליהם עם 'אני אהיה מוזיקאית'. לא כל כך ידעתי מה אהיה, אבל הנטייה לאמנות תמיד הייתה שם, ובמיוחד לכתביה. סבתא שלי הייתה ציירת, אבל לא הלכה עם זה עד הסוף. ביקרתי אותה לפני שנפטרה, כשבקושי ריברה, ואמרתי: 'בוא נשיר קה סרה סרה', כמו שהייתה שרה לי תמיד". שויר מתרגשת וזוהית עיניה מת' מלאות רמעות. "לשנייה היה חלון, יצא ממנה קול, כאילו לרגע הכל היה בסדר. אחרי שני פטרה הבנתי שהיא כנראה הצטערה על כל הבחירות שלה, על שלא הלכה עד הסוף עם הציור, ואז הבנתי שאני לא רוצה להגיע למצב שבו אתחרט והחלטתי ללכת עד הסוף, לא רק כמוזיקה, אלא בדרך שלי".

בכל זאת, בטח היו ציפיות שתלכי בכיוון ריאלי, במיוחד לאור העובדה שקשה להתפרנס ממוזיקה.

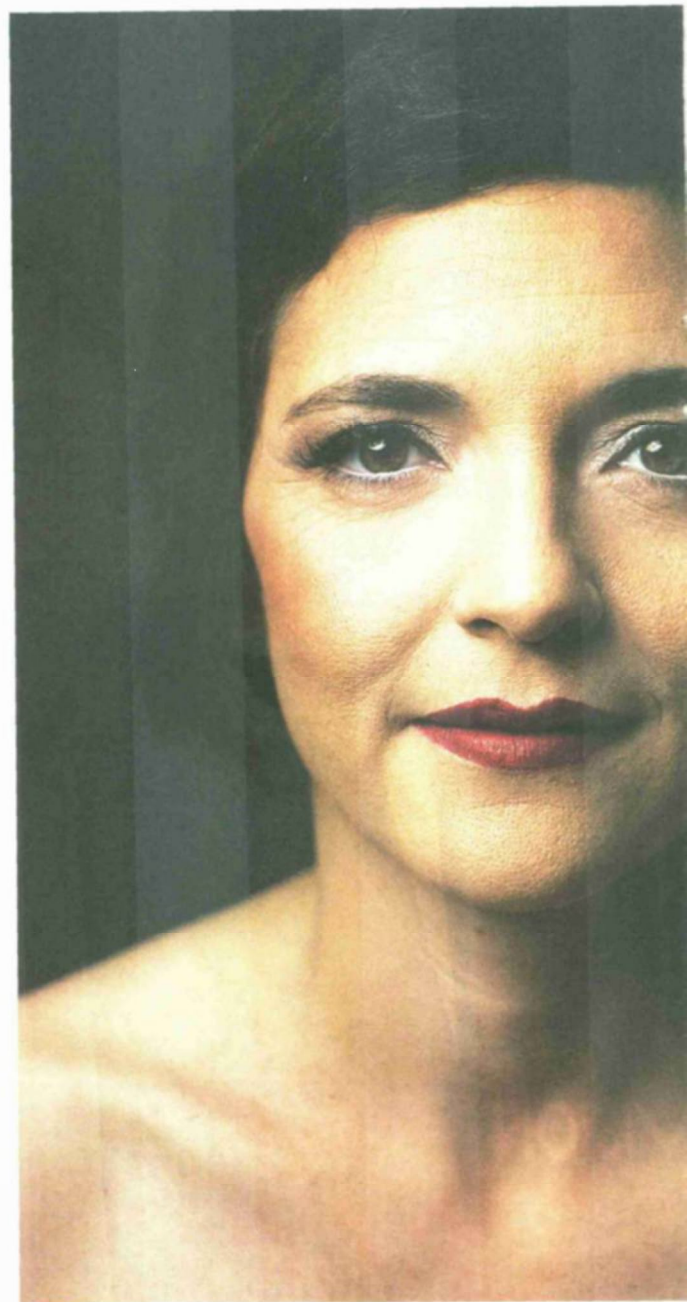
"הציפיה היחידה ממני הייתה שאעשה מה שאני רוצה. אחי אורי העביר אליי את האהבה ללד ופליין וולפינג פלוריד, אמא וגיל את האהבה לביטלס. הייתה לגיל אפילו פאה של דיג'יי בעברו. הם נתנו לי חופש, מה שכן, בזמן שהשקעתי בחיפוש אמת בתוכי וצדק חברתי, הרגתי שזה חשוב לסביבה פחות מצינונים".

שויר שירתה כמדריכת טיולים בצבא ואחרי השחרור עברה לתל אביב, למדה אמנות ואחר כך עבדה סוציאלית באוניברסיטה, ובמקביל עבדה עם נוער בסיכון בעמותת "עלם". אך כמו בענייני מגדר, גם כאן היא נמנעת ממשבצות והגדרות תפקיד. "עניין אותי לעבוד עם אנשים, אבל הבנתי שלא בת' בנית הזה. פנתי לזה גם כי בכל זאת, באתי מבית ריאלי וצריך להתפרנס ממשו. הייתי צריכה תעודת ביטוח, ועד היום אני מחפשת את המסר שנותן ביטחון כלכלי, במיוחד אם רוצים חופש".

למסקנה שהיא מעדיפה נשים הגיעה רק בגיל 21. באוניברסיטה התאהבה לראשונה בבחורה, ואילו בתקופת הצבא בכלל היה לה כן זוג. "בקשר עם הבחור הרגשתי רחוקה מעצמי ומתשוקות שלי. זה זרם כי זה היה נראה לי 'נכון' ו'מושלם' והכל התיישר במשבצת כמו שצריך. הייתה שם אהבה, ואחריה מצאתי את עצמי לבר בתל אביב, מתחילה מאפס.

"זה היה מפחיד וקסום", היא משחזרת את

25861023-7	01/2011	ידיעות אחרונות - 7 ימים	עמוד 58	33	26.28x35.94
איה שויד זמר - 26190					

העובדה שהיא יוצאת לשוק אכזרי לא מאימת על שוויד. "התעשייה לא מפחידה אותי", היא מצהירה, "אני לא מרגישה צורך להיות חלק ממשוה. לא מעניין אותי לרדוף אחרי חברות תקליטים. דרכי תימצא".

אני מניחה ששיגעו אותך לא מעט סביב כסף. כשיש אף כזה, קשה לטפח את פיות האמן המיוסר.

"אנשים רוצים לדעת הרבה על איך אני מתנהלת וכמה יש לי. כסף לא מעניין אותי כל כך. צריך אותו כדי להתנהל בצורה מסוימת ולחיות בכיף, אבל אין לי שאיפות לצבור הון. יש לי טלפון נייד שעומד להתפרק ואני מתח ברת לבת זוגי יעל, שאוספת חתיכות מהרחוב בשביל האמנות שלה. אני בטוחה שישנם כאלה שעונים צרה ואני צריכה להוכיח את הפער ביני לבין גיל. גיל בן אדם אחד ואני בן אדם אחר, ואצלו כל אחד מהאחים נמצא בנישה שלו וחי את חייו, למרות שאנחנו נפגשים כל שבוע".

איזה מין אף הוא?

"אחי פשוט גאון. הוא עבד קשה מאוד. אני עוד זוכרת את דירתו הקטנה והמפורסמת ברמת גן, איך הוא היה נותן לנו חלון קטן של זמן לבוא ולומר 'היי'. הוא השקיע את כל כולו וחי על קולה. אחרי שראיתי את הסרט 'הרשת החברתית' והסרט על מייסד פייסבוק, מארק

הייתה לי שליטה על הדברים, וזה קרה. יש ביינינו תקשורת מעולה. זו אהבת החיים שלי. כל הציורים על הקיר הם היציאה שלי מהארון. קראתי לסדרת הציורים 'אובססיה', אבל כשיצירת את איה לא השתמשתי בקולאז', אלא השארתי אותה שלמה".

"נתתי לה זמן לזרום עם זה", אומרת שוויד, "אבל בשלב מסוים אמרתי לה, 'טוב, או שאנחנו בעניין או שלא. אני לא רוצה לשבור את הלב סתם'. אחר כך הבאת אותה לארוחה בשבתית. הם מקבלים אותה, אבל לקח זמן כי משפחתי מאופקת ולא ישר מתבקת".

יעל: "קניתי פרחים".

שוויד: "כזו צרפתייה, הגיעה עם פרחים ויין. יעל: 'בהתחלה לא ריביתי בכלל'".

שוויד: "בהתחלה היא הרגישה קור, אבל מהרגע שאת נכנסת למשפחה, זה אמיתי. 'המלחמות שלנו הן עם הסביבה', מספרת שוויד. 'בהתמודדות עם היציאה שלה מהארון הייתי שם עבורה, תמכתי בה והשתדלתי לא לשפוט אלא להיות ניטרלית. אבל היו לי גבולות. לא רציתי להעמיד פנים או לשקר, כי שיקרתי מספיק לעצמי. לא הייתי מוכנה לבוא כירידה ולהתכחש לזוגיות. בהתחלה היו ניסיונות כאלה, אך מהר מאוד הבנו שזה לא נכון לנו. היה לייעל מאוד קשה והיא ידעה שזה לא יתקבל בפשטות".

יעל, איך הרגשת בהתמודדות מול בני משפחתך בשיצאת מהארון?

"היו הרבה רגשות. זה משתנה כל יום: כעס, אהבה, אכזבה ואיפשהו גם תקווה. בצרפת לא פתחים. להיות יהודי בצרפת זה לא פשוט. הארון שצריך לצאת ממנו שם זה לומר 'אני יהודייה'. לא חייתי שם כבר שנים, כי לפני שבאתי לפה הייתי בניו יורק, אבל סקס וכסף הם עדיין טאבו בצרפת ולא מרבים עליהם יותר מדי. מבחינתי עליתי כי אהבתי את הארץ. זו מדינת תכלס עם נשמה חזקה".

שוויד: "לא משנה מאיפה את באה, כשזה מגיע אלייך זה כאפה לפרצוף. כשילד יוצא מהארון, גם ההורים יוצאים. אתה כופה עליהם את התהליך. הייתה להם פנטזיה שתגדלי בצורה מסוימת, והם צריכים לספר לאחרים שלא תגדלי עם גבר. לחלק מבני משפחתי של יעל היה קשה לקבל את זה, ובמיוחד לאביה".

שוויד, שנושא היציאה מהארון משמש מוטיב חוזר ביצירתה, אומרת כי היא "מעריכה את מי שמחליט לצאת ומקבלת את מי שלא, כי המחיר שאתה משלם הוא כבד". לרוב, ריה, אין לי ביקורת על מי שלא יוצא מהארון, אלא כלפי האוטינג. "זו אלימות", היא טוענת. "כל אחד בוחר לחשוף מה שנכון לו".

"היינו בהקרנה של סרט בנושא", היא נזכרת בסיטואציה שהצליחה להוציא אותה משלוותה,

נאמן. האח גיל שוויד

"אנשים רוצים לדעת הרבה על איך אני מתנהלת וכמה יש לי. כסף לא מעניין אותי כל כך. צריך אותו כדי להתנהל בצורה מסוימת ולחיות בכיף, אבל אין לי שאיפות לצבור הון. יש לי טלפון נייד שעומד להתפרק"

איך נתכנן את חיינו ביחד", מספרת שוויד כיצד נולד רעיון ההתנתקות. "אמא שלי לקחה כל אחת מאיתנו הצדה והסבירה כמה חשוב לה שנגעשה אירוע. אני רואה את זה כהגהית אהבה, והיום אנחנו יודעות שטוב לנו ביחד. מבחינתי, זה שלב הקבלה האחרון, שמקבלים אותה במאה אחוז".

יעל: "אני רוצה שכל מי שיהיה שם ישמח ער הסוף ולא 'בגלל שצריך'".

קודם אמרת שרצית להיות "נורמלית", והנה את בכל זאת בתוך ההברתי: מתמסרת, מתחננת ומתברגנת.

"אני כל הזמן מזוגעת על הקו. כמה אני הילכת על הדרך שלי עם החבר וכמה נגד. השאיפה היא לא נגד אלא להיות בעד, לקחת את מוסד הנישואים לא כדבר שלילי אלא כדבר חיובי, כמסד שטוב לנו ושנאנחנו אוהבות ורואות את עצמנו ביחד".

את אוסטימית לגבי קבלת הזוגיות וההתנתקות שלכן בקרב משפחתה של יעל?

"זה לא פשוט, אבל אני מאמינה שיהיה בסדר בסוף. אני רואה את האהבה שיש בי ואני יודעת שזה עלול לקחת שנים. זה תהליך".

גם יחיה תהליך מייסר להתמודד עם הביורוקרטיה בהמשך, נגיד אם תרצו ילדים.

"אני לא חובבת ביורוקרטיה גם ככה וכל הליכה למשרד הפנים כרוכה במאמצים רבים. בכל מקרה זה יהיה כאב ראש, אז מה זה כבר משנה, זה נכנס לאותה חבילה".

את פועקת על המדינה שמערימה קשיים?

"כן. מבחינתי המדינה, דרך חיינו לא לגיטימית וזה מרגיז. כאילו לא סופרים אותך. אני עדיין לא בקיאה בחוקים לגבי ילדים ומה הכוחות של זוג נשים נשואות. יש תהליך של אימוץ מצד המדינה שלא הביא את הילד, וזה לא פשוט. בגלל הגיל כנראה אני זו שאביא קודם ילד. יש מקומות שאני יודעת שלא אוכל לגדל בהם, כי יהיה לי נעים ויסתכלו עלינו מזוה. נלך צעד אחרי צעד, נעבור את החתונה קודם. בני תיים המופע שלנו הוא הילד".

yasmine@bezeqint.net